

Eljött az idő: az eddig és nem tovább

2006. February 01.

Igehirdetés Hajmáskér 2006.02.05

"Kedves Testvéreim! Nekünk kéne az alapigazságokat helyretenni az emberek fejében, ez a mi felelősségünk!

Hogyha valaki rossz, az hiába mond bármit, nem lesz jó ember. És ha valaki jó ember – a tévedésein túl is – az Isten jóra tudja fordítani legrosszabb cselekedetét is. Nem mindegy, hogy hol a gyökerünk, és nem mindegy hogy hol van a gyökere annak a világnak, amelyben élünk. Miért? Mert, ugye a mi munkánknak is van folytatása. Ha mi magunkat egy elágazásnak tartjuk az Isten fáján vagy szőlőtőjén, nekünk is lesznek hajtásaink, aminek termést kell hoznia. És mit mond arról az ágról, arról a fáról az Ige, amelyik nem jó hajtást hoz? „Amelyik fa nem terem jó gyümölcsöt, azt kivágják és tűzbe vetik.”

Testvérek! Egy pillanatra megsuhintott annak a lehelete, hogy talán én is lehetek valahol, valamely pillanatában az életnek, olyan, akit ki kéne vágni, és tűzre tenni. És ezt szeretném, ha ti is szembenéznétek velem, hogy mire megyünk önmagunkban, hogy milyen ág lesz az, amely belőletek sarjad, s mi lesz annak a sorsa, ha Isten egyszer megméri majd.

Óriási kérdés. Most nem a holnapunk, nem a mánk, nem négy esztendőnk múlik rajta, nem is negyvennégy esztendőnk, hanem az örök életünk, hanem a keresztyéni hitelességünk, az hogy vajon hűségesek maradunk-e ahhoz, aki elhívott bennünket, vajon igaz prófétái leszünk-e a Krisztusnak, aki kiválasztott és megváltott bennünket, s akkor jöjjön bármilyen világ is, mi mindig a világosságot képviseljük, és mindig lesz lehetőség a megújulásra, vagy más prófétákat kell választani az Istennek, olyanokat, akik szilárdabbak, akik jobbak, akik erősebbek minálunk. A döntés a mi kezünkben van, a mi szívünkön, a mi lelkünkön. Nézzünk körül: milyen gyümölcsöt terem nekünk ez a világ?! Ha nem tetszik, akkor elég a hamis prófétákból, álljunk neki magunk, kicsiny közösségeinkben, de Isten segítségével változtassunk rajta.”

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Ítéletet tartasz a Föld felett, hiszen méltó e világ a Te ítéletedre. Elhagytunk Téged, s bizony gyakran nem figyelünk Reád, mégis időről időre maroknyian összegyűlünk Szent Színed előtt Igéd hallására, és lelkünket kitarjuk, és Téged kérünk: Urunk légy velünk, és add nekünk az igazságnak, a bölcsességnek, a szeretetnek lelkét, hogy közösségbe lehessünk egymással, s Tevéled! Szólj hozzánk, a mi értelmünkhöz is, hogy megértve belőle saját keresztyéni rendeltetésünket, lélekkel, tudatosan és erővel egyaránt szolgálhassuk a mi Megváltó Krisztusunk ügyét. Ámen.

Igy szól Istennek Igéje Máté evangéliumának 7. részéből, a 15.-től a 20.-ig terjedő versekből:

„Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcsöikről ismeritek meg őket. Tüskebokorról szednek-e szőlőt, vagy bogáncskóróról fügét? Tehát minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt. Amelyik fa nem terem jó gyümölcsöt, azt kivágják, és tűzre vetik. Tehát gyümölcsöikről ismeritek meg őket.”

Kedves Testvéreim!

Az a prédikáció, amelyet elmondani készültem nektek, talán másképpen kezdődik, ha hittanos gyerekeim nem azzal a hírral – idézőjelben – örvendeztetnek meg engem, hogy hét nap alatt, hét ember halt meg a mi kis falunkban, illetve egyik még kómában. Nem tudom, hogy vajon mit éreztek ti most, ennek a hírnek a hallatán, én elszörnyülködtem. Hiszen olyan békés, olyan nyugodt kis falunak ismertem én meg az elmúlt tíz esztendőben Hajmáskért, és most minden nap szinte távozott valaki. Tizenegy éves kislányt leszúrtak, ketten vonat alá feküdtek, hárman megfagytak, egyet agyonverték, aki még élet és halál közt lebeg a kórházban.

Kedves Testvéreim!

Milyen gyümölcsöket terem nekünk ez a világ? Mivé lesz körülöttünk, minden, amit szépnek, amit jónak, amit ismerősnek hittünk és vallottunk? Hogy lehet az, hogy a közvetlen környezetünkben, éjszakánként vandál módon összetörnek autókat, és nem történik semmi? Vajon hogy lehet az, hogy egyre több embertől hallok azt, hogy féli? Mitől? Miért? Hiszen emberek vagyunk, hiszen, hiszen nekünk szeretnünk kell egymást, hiszen Isten teremtményei vagyunk! Mi történik? Milyen gyümölcsöket terem nekünk az a világ, amely azt mondja magáról, hogy jó, hova vezet az az út, amelyen járunk, és amelyről sokan állítják, hogy ez törvényszerű, hogy mindennek így kell történnie? Mikor nézem a TV-t: csillog-villog minden, nézem az újságokat: minden a legnagyobb rendben. Lendületben vagyunk! Dübörgünk! Ugyan vitatkoznak az országos cirkuszban, Budapesten a bohócok, de az ember úgy gondolja, hogy hát azért minden rendben van.

De hát nincs, de hát ahol a tizenegy éves kisgyereket leszúrják, ott valami nagy probléma van!

Az a falu, amelyikben naponta meghal egy ember – még ha csak egyetlen hetén is az évnek, és ilyen erőszakos módon – az valahogyan letért arról az útról, amelyről hiszem, hogy hívő és hitetlen egyaránt tartani szeretné. És ha valaki közben azt mondja, hogy minden rendben van és így kell ennek lennie, jó úton járunk, kedves Testvéreim az most azt mondom, hazudik, attól óvakodni kell! Mert óvakodnunk kell a világtól, ezt nyilvánvalóvá teszi Máté evangéliuma is. A hegyi beszédben Jézus rávilágít arra, hogy a legnagyobb veszélyt ebben a világban a hamis próféták okozzák. Akik hangzatos dolgokkal jönnek, akik alázatosnak, szelídek és ártalmatlan báránynak tűnnek, de tulajdonképpen farkas lakik bennük. És vajon hányszor nem vesszük észre a báránybőrbe bújt farkast, vajon hányszor akarjuk úgy gondolni, hogy mi elég bölcssek vagyunk, hogy a valódi prófétát, Isten küldöttét megkülönböztessük a hamis prófétától. Vajon hányszor felejtjük el megnézni a gyümölcsöt.

Kedves Testvéreim!

Nem tudom ti hogy látjátok, de én ma reggel egy nagyon keserű gyümölcsbe haraptam bele, nekem valami most nagyon nem tetszik, nem veletek kapcsolatban, a világgal körülöttünk. De nálam bölcsőbb ember mondta azt, hogy az egyik legveszedelmesebb dolog a világon, ami rosszabb magánál a bűnnél, az a jó emberek közönye, amikor a jó emberek azt mondják, hogy nem velünk történt, ugyan már, és amikor elhiszük azt, hogy majd megoldódnak ezek a problémák, csak hát nem látom hogyan. Merthogy ezeket, a problémákat nekünk kellene megoldani. Csak hát embertársainkat nekünk kellene előbb szeretni. Csak hát mi, akik rendelkezünk kétezer év Újszövetségi bölcsességgel, ötezer év Bibliai bölcsességgel és ki tudja hány ezer év egész tudásával mint emberiség, mint magyarság, oda kéne állni az emberek elé és azt mondani, hogy eddig és ne tovább! Hát nézzétek meg a gyümölcsöt, mi az, amit most le kell szakítani.

Kedves Testvéreim!

Ez nem politika, de közélet. Mert mindannyiunk közösségünknek az életéről van szó. Ugyanis a közéletünk hét emberrel lett szegényebb, a mögöttünk hagyott egy héten. Nem biztos, hogy jó emberek voltak, nem biztos, hogy szeretnünk kellene őket, mármint képesek lennének rá különösebb erőfeszítés nélkül, de felebarátaink a Krisztusban. És nekünk, ha nem hamis prófétákra hallgatunk, akkor most veszteséget kell érezni a szívünkben, veszteséget és hiányt, mert mi lettünk a vesztesek és nem azok, akik eltávoztak. Mert a mi világunk lett szegényebb, és nekünk kell elszámolni az Úristen előtt majd azzal, hogy vajon tettünk-e ellene valamit. Mert, kedves Testvéreim, egyszerű hallgatni a hamis prófétát. Egyszerű elfogadni azt, hogy az iskolánkba egyre lejjebb szorítják a követelményeket, egyre kevesebb hatásköre és jogköre marad a tanárnak arra, hogy fegyelmezze a diákot, az iskolákban – a gyerekeink elmondása szerint – egyre több a szípus, egyre több az, aki be se jár vagy csavarog. És azok, akiknek tanítani kellene őket, elvesztik azokat az eszközöket, amivel a tanítás feltételeit megteremthetnék. Kedves Testvéreim! Valahol, valahol van egy hamis próféta, lehet, hogy nem is egy, nem is kettő, nem is három, de meg kéne találni, és a gyümölcsök alapján – hiszem, hogy meg lehet őket találni. Mert a hamis próféták azok, akik idáig juttatnak bennünket. Ők személyek, emberek, ők nem egyik vagy másik oldal emberei, hanem olyanok, akik a látszólag a legjobban szeretnek bennünk. Akik azt ígérik nekünk, és azt mondják nekünk, hogy minden szép lesz és minden jó lesz, ha ránk hallgattok, mi szelídek vagyunk. De hová vezet ez a szelídség? Mit oktattunk az elmúlt tizen-huszon évben a fiataloknak, hogy a tizenhat-tizennyolc éves gyerekektől félni kell a lakótelepen. És mikor jön el az az idő, amikor majd itt is félni kell? És mért jön el? Mert hamis prófétákat hallgatunk, akik azt mondják nekünk, hogy minden rendben, akik elhítetik velünk, hogy hát a citrom is tulajdonképpen egy narancs, csak kicsit savanyúbb, kicsit sárgább, kicsit keserűbb. Ugyan már, Testvéreim! Azt hiszem, hogy ideje lenne annak, hogy szembenézzünk azzal, hogy mik a mi álmaink, hogy mit kíván tőlünk az Isten, és hogyha gyermekeinknek, unokáinknak adni akarunk még valamit ebből a világból és a saját jobbik felünkből, akkor megtegyük azokat a lépéseket, amelyek nem oldalak, nem kiválasztott embereknek csupán, hanem mindenki számára nyilvánvalóvá teszik, hogy eljött az idő, az eddig és nem tovább.

Egyszer Gyökössy Bandi bácsinak novellájában olvastam arról, hogy volt neki egy ismerőse, aki nagyon szeretett evezni, talán kanadai lelkész volt, és volt egy olyan vízeséses terület, ahol többször is mentett meg embereket, és egyszer, amikor vele csónakáztak ott, akkor látott egy feliratot: ez a PNR „point of no return”, az a pont, ahonnan nem lehet visszatérni. Az a hely, ahonnan már a vízesés magával ragadja a hajóst, ahonnan nem lehet megmenekülni, annak a pontja volt. S elmesélte, hogy ez a lelkészkollega úgy halt meg, hogy túlcúsúzott ezen a ponton, miközben valakit menteni próbált. Kedves Testvéreim! Meddig hisszük még azt, hogy számunkra nem fog eljönni a „point of no return”? Meddig fogjuk elhinni azt, hogy mi akármit csinálhatunk? Hogy nem kell odafigyelni az Istenre? Meddig engedjük, hogy barátaink, testvéreink elhiggyék ezt, hogy hallgassák a hamis prófétát a televízióból, a rádióból, az újságból?

Én csak kérdezem, pedig az én életemről is szó van. Remélem, hogy eljön egyszer az az idő, hogy gyermekeimnek kell számot adni arról, hogy mit tettem, és hogy nem lehajtott fejjel kell állnom és azt mondani, hogy semmit. Mert hétszeres haláleset a gyümölcs annak, ami a közvetlen környezetünkben történik. És hányszorosa, hány ezer, hány millió ember hal meg naponta a világon nemtörődömségből, Krisztusnak az

elvetéséből, a szeretet parancsolatának gyakorlati kivitelezésének hiányából? Hogy kevés az irgalmas szamaritánus, mi magunk is gyakran érezzük áldozatnak magunkat, mintsem embereknek, akik segíteni tudnánk embertársainkon. Minden fának megvan a maga gyümölcse. Minden útnak megvan a maga vége, minden munkának megvan a maga eredménye. Én nem tudom kiknek a munkája eredményezte a tizenegy éves kislány halálát, de valamit elrontottak, de azokat az embereket nem szabad követni, de az biztos, hogy ők hamis próféták. És, kedves Testvéreim, jaj nekünk, ha hamis próféták szolgálóivá válunk, ha nem állunk ki – nem a magunk – az Isten igazsága mellett! Jaj nekünk, ha nem mutatunk rá a Krisztusra, hogy Nála van egy megoldás, Ő tudja, hogy hogyan lehetne mindezt jól csinálni! Jaj a közösségeinknek, és jaj a világnak körülöttünk, ha nem mondjuk bele ezt az igazságot embertársaink szemébe: „Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, a rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt”.

Kedves Testvéreim! Nekünk kéne az alapigazságokat helyretenni az emberek fejében, ez a mi felelősségünk! Hogyha valaki rossz, az hiába mond bármit, nem lesz jó ember. És ha valaki jó ember – a tévedésein túl is – az Isten jóra tudja fordítani legrosszabb cselekedetét is. Nem mindegy, hogy hol a gyökerünk, és nem mindegy, hogy hol van a gyökere annak a világnak, amelyben élünk. Miért? Mert, ugye a mi munkánknak is van folytatása. Ha mi magunkat egy elágazásnak tartjuk az Isten fáján vagy szőlőtőjén, nekünk is lesznek hajtásaink, aminek termést kell hoznia. És mit mond arról az ágról, arról a fáról az Ige, amelyik nem jó hajtást hoz? „Amelyik fa nem terem jó gyümölcsöt, azt kivágják és tűzbe vetik.” Testvérek! Egy pillanatra megsuhintott annak a lehelete, hogy talán én is lehetek valahol, valamely pillanatában az életemnek, olyan, akit ki kéne vágni, és tűzre tenni. És ezt szeretném, ha ti is szembenéznétek velem, hogy mire megyünk önmagunkban, hogy milyen ág lesz az, amely belőletek sarjad, s mi lesz annak a sorsa, ha Isten egyszer megméri majd. Óriási kérdés. Most nem a holnapunk, nem a mánk, nem négy esztendőnk múlik rajta, nem is negyvennégy esztendőnk, hanem az örök életünk, hanem a keresztyéni hitelességünk, az hogy vajon hűségesek maradunk-e ahhoz, aki elhívott bennünket, vajon igaz prófétái leszünk-e a Krisztusnak, aki kiválasztott és megváltott bennünket, s akkor jöjjön bármilyen világ is, mi mindig a világosságot képviseljük, és mindig lesz lehetőség a megújulásra, vagy más prófétákat kell választani az Istennek, olyanokat, akik szilárdabbak, akik jobbak, akik erősebbek minálunk. A döntés a mi kezünkben van, a mi szívünkön, a mi lelünkön. Nézzünk körül: milyen gyümölcsöt terem nekünk ez a világ?! Ha nem tetszik, akkor elég a hamis prófétákból, álljunk neki magunk, kicsiny közösségeinkben, de Isten segítségével változtassunk rajta. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Kegyelmedbe helyezzük az életünket, hiszen mindig is a Te kegyelmed táplálta a mi gyenge, erőtlen emberi akaratunkat, hitünket és testünk növekedését is Te add. Urunk, vannak pillanatok, amelyek kijózanítólag hatnak az emberre. Kijózanítanak, mert tragikusak, mert fájdalmasnak, mert értelmetlennek tűnnek. Add, Urunk, hogy legalább ez az egy értelme legyen, hogy mi szembenézünk önmagunkkal, szembenézünk Veled, s meglátjuk azt, hogy mi igaz, és mi hamis, mi a múlandó és mi az örökkévaló. Urunk, óvj minket a hamis prófétáktól, de ha meglátjuk őket, engedd, hogy tudjunk nemet mondani nekik. Hangos, visszhangzó nemet, amelyet meghall az egész világ, és megláthatja benne a Te dicsőségedet. Ó Urunk, támogass minket, erősíts minket, gyarapíts minket. Gyarapíts lélekben és hitben, lelki ajándékokban, amelyek túlmutatnak a földi világ minden gyarlóságán. Add, hogy általunk és bennünk meglátsszon a Krisztus dicsősége, hogy az egész világ megismerje a Te igazságod. Urunk, légy azokkal, akik fájdalmat, haragot hordoznak a szívükben, adj nekik gyógyulást és békességet. Légy azokkal, akiknek fáj, hogy ez a hét ember elköltözött, s hazahívtad őket. Ó Urunk, Te vagy az életnek s halálnak ura, add, hogy legyen értelme, haszna az ő távozásuknak, oly módon, hogy mi itt maradtunk értünk és tanulunk az ő áldozatukból. Légy minden Testvérünkkel és légy azokkal, kik most nem lehetnek itt, akiket munkájuk, kötelességük, vagy bármi más elszólított a gyülekezetből. Áldd meg őket és erősítsd őket, hogy hittel tudjanak imádkozni, úgy ahogy a Te szeretett Fiad a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.